

Over ons logo

Het labyrint in de kathedraal van Chartres symboliseert de weg die ieder van ons gaat. Een weg naar binnen, een heenreis, een terugreis. Een individuele weg, maar een waar je toch nooit alleen bent. Een weg waar niemand voor- of achterop loopt. En een weg die, gebed in de traditie, altijd verder gaat, een doolhof wordt hij nooit.

Bij wijze van groet

Voor u ligt een keuze uit de vele overwegingen uitgesproken in de zondagsvieringen van Dominicus Gent. Wij zijn als christelijke basisbeweging in 1982 in de schoot van de dominicaanse Gentse studentenparochie ontstaan. Afgestudeerde studenten wilden de Bijbel op het leven leggen, met grote nadruk op het woord. Dat is typisch dominicaans maar spreekt ook van een felle honger naar begrijpen, wakker worden en blijven, het woord dat doet wat het zegt.

Maar het woord spreekt ook het visioen uit. Elke week, jaar na jaar, komen we in deze vieringen samen, begroeten elkaar, gaan zitten en kijken in dezelfde richting, zingen woorden die ons doen dromen, die ons hart vullen met betekenis die groter is en luisteren naar wat voorgangers en inbrengrers aan betekenis zien of ervaren hebben. En omdat we in de loop van dit uur beseffen dat zoveel onuitspreekbaar blijft, leggen we alles nog eens in kleine gedeelde gebaren van brood en wijn, van zegening, van stilte. Die moeten dan maar voor ons spreken. Ooit deed iemand het ons voor...

Zijn wij naïevelingen? Nee, we raken aan, we houden wakker wat ten diepste in mensen is gelegd: het onuitwisbare beeld van hoe het zou kunnen en moeten zijn: een vredevolle samenleving, het oplossen van onrecht, samenwerking die bergen verzet. Nooit komen mensen meer af van hun droom in een goede wereld, nu niet, in de toekomst niet en vroeger ook niet. Daarom ontmoeten we,

als we samenkomen, niet alleen elkaar, maar al die generaties van goede wil voor ons, bezeten door hetzelfde verlangen. En kijken we vooruit naar de wereld van onze kinderen en kleinkinderen. Ook zij zullen dromen, dromen en werken aan de droom, net als wij. Ooit legde een Stem die belofte in ons: Ik zal er zijn...
Veel inspiratie gewenst.

Bij wijze van verantwoording

Dit boek verschijnt naar aanleiding van de 40ste verjaardag van Dominicus Gent (oorspronkelijk het KUC: het Katholiek Universitair Centrum, de dominicaanse studentenparochie van de Gentse universiteit), in de Kortrijksepoortstraat te Gent. Later werd de Blaisantkerk onze nieuwe vieringplek, aan de noordrand van Gent (Blaisantvest 37). Ooit een kerk gebouwd door de mensen van de buurt, nu omgebouwd tot multifunctioneel gebouw dat zijn sacrale roots niet heeft verloochend.

De overwegingen zijn niet met naam ondertekend omdat ze uit samenwerking ontstonden, uit gesprekken in het voorgangersteam en per viering tussen de twee voorgangers onderling. Dat komt omdat Dominicus Gent met thema's werkt, en niet de voorgeschreven lezingen van het kerkelijk jaar volgt.

Vieringen op zondagen, om 10u30.

Meer info: www.dominicusgent.be

Er is ook een uitgebreid vormingsprogramma.

De gehele werking steunt op vrijwilligers.

Het vrijwilligersteam van 2022 en de paters Dominicanen: Michel Alboort, Tony Alleman, Ingrid Avet, Jan Claerhout, Ria Cabus, Lizzie Coucke, Greta Courtens, Annemie Danhieux, Michel De Backer, Bernadette De Baere, Lucina De Baere, Kris De Boel, Lieven Deboscher, Hilde De Brabander, Bernard de Cock o.p., Johan Declerck, Karel Declerck, Cecile De Cock, Marie-Ann De Cocker, Ignace D'hert o.p., Kristoffel Demoen, Ignace Derese, Magda De Vocht, Linda Dewilde, André Galle, Els Goetghebeur, Marc Janssen (+), Mark Joly, Filip Langouche, Dani R. Leroy, Marleen Lietaer, Roger Lippens, Martin Meganck, Simone Mommens, Guido Naessens, Paule Ostyn, Jos Smeets o.p. (+), Guus Snijkers o.p. (+), Klaar Storme, Niek Thiery, Rita Vanderhaegen, Frank Vandepitte, Annemie Vanderorpe, Guido Vanhercke, Luc Van Holm, Jo Van Hoorde, Antoinette Van Mossevelde, Etienne Van Nieuwenhuyze, Joris Van Nieuwenhuyze, Lieven Vanoverbeke, Luc Vlerick, Jef Willems, Ria Willems.

I

Wijsheid & het goede leven

Ecologie en spiritualiteit

Hoe vinden we de tuin van Eden terug? Hoe leren we de wereld weer te zien als een tuin, hoe leren we de wereld weer te zien als een wonderlijke gegevenheid, hoe leren we erdoor te wandelen met open ogen en oren? Hoe leren we weer kijken als kinderen die pas in die tuin zijn gezet en alles ontdekken?

Eerst zal ik een kader scheppen. Ik ga daarvoor te rade bij Ton Lemaire in zijn boek *Met open zinnen*.

We zijn de tuin vergeten omdat in het westen de twee belangrijkste visies op de werkelijkheid er geen aandacht voor hadden.

De moderne natuurwetenschappen hebben zich vooral geconcentreerd op het meten en begrijpen van de primaire kenmerken van de ervaring: vorm, aantal, beweging, grootte. Daardoor was er veel minder aandacht voor de secundaire kenmerken van de ervaring als kleur, smaak, geur, klank. Die werden beschouwd als te persoonlijk, te subjectief. Vanuit het spirituele zoals de godsdiensten dat beleefden, lag de klemtoon vooral op het innerlijke, geestelijke leven. De zintuiglijke werkelijkheid was dan slechts de oppervlakte, daaronder lag de echt belangrijke, want getranscendeerde, hogere werkelijkheid.

En vaak stonden die twee nog tegenover elkaar. Onze tijd begint gelukkig te begrijpen dat die tegenstelling niet nodig is: als we willen begrijpen hoe we bestaan, kijken we natuurwetenschappelijk; als we willen weten waarom we bestaan, kijken we spiritueel.

Maar daarmee hebben we de aarde als tuin nog niet terug. Daarvoor moeten we weer aandacht en zingeving toekennen aan onze zintuigen. Wat we zien en horen en voelen en proeven en ruiken leert ons zoveel fundamenteels. Dat alles wat bestaat een wonder van gegevenheid is. Dat alles wat bestaat dat ook weet, en wil dat het gezien wordt. Dat alles wat bestaat tegelijk zijn broosheid voelt, zijn voorlopigheid, en de verlorenheid van eerst te mogen bestaan en dan weer niet meer...

Dat veel meer dan afgescheiden wij verbonden zijn met elkaar, door elkaar lopen, al dat andere bestaan in en door ons voelen vloeien. Dat wij het vreselijk kunnen missen en wanhopig kunnen worden bij tegenwerking. Kortom, dat ons leven al het andere zo veel en zo dichtbij nodig heeft, op een manier die onvoldoende verklaard wordt door kennis van wetenschap of door het buiten ons te plaatsen.

Ik geef een voorbeeld uit die tuin: het zingen van vogels. Je hoort wel beweren dat die ongelooflijke vogelzang eigenlijk alleen maar biologisch bedoeld is, als afbakening van territorium bijvoorbeeld, of om een maatje te zoeken.

Maar waarom zou vogelzang niet ook zelfexpressie zijn, het vieren van het leven in muziek?

Muziek is leven dat stroomt en in die beweging genot en schoonheid zoekt. Waarom zou ook zo'n klein vogeltje dat niet kunnen voelen? Het heeft toch ook zintuigen en bewustzijn, en het heeft een keel om stil bij te worden, bijvoorbeeld als het avond wordt en de merel op het dak van mijn buurman al die koele groeiende duisternis lijkt op te drinken. Als ik dat hoor, dan delen merel en ik dezelfde koelte, hetzelfde wiegen van de tijd, misschien zelfs eenzelfde verwondering.

En we delen nog meer. We delen het besef dat tussen ons geen afgrond is, geen afscheiding, maar dat hetzelfde zichtbare, vloeibare, kostbare bestaan overloopt zoals het wil, dat het in maar niet van ons is, en dat we enkel dankbaar kunnen zijn.

Zolang we levenskracht beschouwen als een privébezit, zullen we blijven verloren lopen. Maar gedeelde levenskracht, die kan bergen verzetten, dat weten we, dat is ons geleerd, dat is zelfs beloofd. Laten we opnieuw de nederigheid leren om het levensmysterie te kunnen krijgen. In het gelaat dat we ontmoeten, in de boom die zo formidabel boom is, in het kind dat uit het niets geboren wordt, in het probleem dat we samen oplossen, in het lied dat we samen zingen, in de woorden die we delen. Leren krijgen is veel belangrijker dan leren geven... Deze aardse tuin die ons gegeven wordt, is waarlijk goddelijk, maakt en draagt ons en zoveel dat ook mag bestaan, en we kunnen met en in deze grote tuin enkel overleven in een soort diepe, mooie, respectvolle nederige aandacht...